

PREAFERICITUL PATRIARH AL IERUSALIMULUI SLUJEȘTE SFÂNTA LITURGHIE LA FÂNTÂNA LUI IACOB

Duminică, 1/14 iunie 2020, Duminica Tuturor Sfinților și ziua pomenirii Sfântului Mucenic Iustin Filozoful, Preafericitul Părintele nostru Teofil Patriarhul Ierusalimului – compensând faptul că Duminica Samarinencei nu a putut fi sărbătorită datorită bolii molipsitoare provocate de virusul corona – a slujit Sfânta Liturghie la Mănăstirea Fântânii lui Iacob, împreună cu Înaltpreasfințitul Mitropolit al Nazaretului Chiriac și Înaltpreasfințitul Mitropolit al Elenupolei Ioachim, Ieromonahi Aghiotafiți, între care Egumenul Mănăstirii, Arhimandritul Iustin, Arhimandriții Ignatie, Leontie și Artemie. Au cântat Vasilios Goțopulos în strana dreaptă și corul Comunității Rafidia în strana stângă în limba arabă. Au luat parte numeroși credincioși dar, firește, nu atât de mulți ca în anii precedenți.

Cu ocazia acestui eveniment, Preafericitul a rostit această cuvântare:

„Zis-a Domnul ucenicilor Lui: Oricine va mărturisi pentru Mine înaintea oamenilor, mărturisi-voi și Eu pentru el înaintea Tatălui Meu Care este în ceruri. Iar de cel ce se va lepăda de Mine înaintea oamenilor și Eu Mă voi lepăda de el înaintea Tatălui Meu Care este în ceruri (...) și cel ce nu-și ia crucea și nu-Mi urmează Mie nu este vrednic de Mine” (Matei 10, 32, 38).

Iubiți frați în Hristos,

Credincioși Creștini,

Harul Sfântului Duh ne-a adunat pe toți – pe fondul măsurilor impuse datorită bolii molipsitoare provocate de virusul corona – în acest sfânt lăcaș biblic al Fântânii lui Iacob, locul minunatei întâlniri a Domnului nostru Iisus Hristos cu femeia samarineancă, pentru ca, euharistic, să prăznuim sărbătoarea Tuturor Sfinților celor din întreaga lume și mai ales pomenirea Sfântului Mucenic Iustin Filozoful originar din acest loc, „din noua cetate Flavia a Palestinei”.

Praznicul Tuturor Sfinților constituie o prelungire a marelui praznic al Cincizecimii, adică a pogorării Sfântului Duh din cer, în chip de limbi de foc, peste Sfinții Ucenici și Apostoli ai Domnului.

Și aceasta pentru că cei care constituie norul tuturor sfinților: Proorocii care au vestit venirea lui Hristos în lume, Apostolii, care au fost pescari de oameni și au prins în năvod neamurile, Mucenicii care au îndurat bătaii și chinuri, Părinții purtători de Dumnezeu care, prin puterea dătătoare de lumină a Sfântului Duh, au alcătuit corect dogmele credinței sănătoase a Bisericii, mulțimea Cuvioșilor și ceata Dreptilor, precum și a cinstitelor Femei și a celorlalți Sfinți care au omorât patimile trupului și în ceruri împreună cu Îngerii se bucură.

Aceștia toți s-au împărtășit de darul Mângâietorului, adică al Sfântului Duh prin Care, potrivit dumnezeiescului Pavel, „s-au apropiat de muntele Sion și de cetatea Dumnezeului celui viu, de Ierusalimul cel ceresc și de zeci de mii de îngeri în adunare sărbătorească și de Biserica celor întâi născuți care sunt scriși în ceruri” (Evrei 12, 22-23).

„Cetatea Dumnezeului celui viu” este vestitul Ierusalim, dar Ierusalimul cel ceresc, adică Biserica Sfinților lui Dumnezeu, Biserica cerească, Împărăția Cerurilor, potrivit lui Eftimie Zigavinos. Reprezentare și icoană a acestei Biserici cerești este Ierusalimul pământesc, adică Biserica lui Hristos de pe pământ.

Aceasta înseamnă că Biserica, fiind trupul lui Hristos (cf. Coloseni 1, 24) – și „El fiind capul trupului, al Bisericii” (Coloseni 1, 18) – este spațiul și locul unde Duhul Sfânt ființial se sălășluiește și cuprinde și plinește toată rânduiala Bisericii. „Căci întru El [în Hristos și în trupul Lui] locuiește trupește toată plinătatea dumnezeirii” (Coloseni 2, 9), propovăduiește dumnezeiescul Pavel.

Cu alte cuvinte, Hristos S-a făcut pildă tuturor oamenilor care vor „să se mântuiască și la cunoștința adevărului să vină” (1 Timotei 2, 4). „Hristos a pățimit pentru voi, lăsându-vă pildă ca să pășiți pe urmele Lui” (1 Petru 2, 21), învață Petru, corifeul Apostolilor.

Cu adevărat, toți Sfinții Bisericii s-au arătat următori ai lui Hristos, fiecare potrivit cu darul și cu strădania sa, ascultând de îndemnul părintesc al Sfântului Pavel care spune: „Fiți următori ai mei, precum și eu sunt al lui Hristos” (1 Corintei 11, 1) și „pentru mine viața este Hristos și moartea un câștig” (Filipeni 1, 21). Explicând aceste cuvinte ale Apostolului Pavel, Sfântul Teofilact spune: „Trăiesc o viață nouă și Hristos este pentru mine totul și răsuflare și viață și lumină”. Iar Sfântul Grigorie al Nisei spune: „Niciuna dintre patimile îndreptate către cele omenești și materiale nu trăiește în mine, nici plăcere, nici întristare, nici mânie, nici frică (...) nici altceva dintre cele care întinează sufletul în vreun fel, ci pentru mine este doar Acela Care nu este nimic dintre acestea. Căci, lepădându-mă de tot ceea ce este considerat străin de firea Lui, nu am în mine însumi nimic care nu este în El. De aceea pentru mine viața este Hristos”.

Toți Sfinții Bisericii sunt recunoscuți ca adevărați slujitori și lucrători ai Vechiului Testament al lui Dumnezeu Tatăl și cu mult mai mult ai Testamentului celui Nou cel în Hristos Fiul și Dumnezeu. Înțeleptul Pavel îi numește pe vestitorii Evangheliei „mireasmă a lui Hristos”, plăcută lui Dumnezeu: „Pentru că suntem lui Dumnezeu bună mireasmă a lui Hristos

între cei ce se mântuiesc și între cei ce pier” (2 Corinteni 2, 15).

Această mireasmă a lui Hristos nu este altceva decât sfințenia prietenilor, adică a Sfinților lui Hristos potrivit cuvântului: „Fiți sfinți, pentru că Eu sunt Sfânt” (1 Petru 1, 16; Levitic 11, 44). Iar Sfinții lui Dumnezeu sunt cei care laudă și istorisesc slava Lui, după cum cântă David: „Neam și neam vor lăuda lucrurile Tale și puterea Ta o vor vesti. Măreția slavei sfințeniei Tale vor grăi și minunile Tale vor istorisi” (Psalmul 144, 4-5).

Aceasta a făcut în faptă și în cuvânt cel cinstit astăzi împreună cu toți Sfinții, Iustin „cel prea minunat” – după cum îl numește Tațian – „filozoful și mucenicul” – potrivit lui Tertulian. Potrivit lui Eusebiu al Cezareei, Sfântul Iustin, fiind prigonit pentru că era Creștin, datorită uneltirilor filozofului idolatru Crescent, în cele din urmă „a fost împodobit prin dumnezeiască mucenicie”, tăindu-i-se capul în timpul împăratului roman Marcus Aurelius, în Roma, în jurul anului 165, împreună cu alți creștini. Nu numai „dumnezeiasca mucenicie”, ci și scrierile lui apologetice pentru credința creștină „grăiesc și vestesc măreția slavei sfințeniei lui Dumnezeu și Mântuitorului nostru Iisus Hristos”.

Sfinții Bisericii s-au arătat vrednici a purta numele lui Hristos pentru că ei nu au pregetat „să ia crucea Lui și să-I urmeze” (Matei 10, 38). Câștigul și odihna lor a fost „a pătimi pentru buna-credință”, potrivit lui Vasile al Seleuciei (P.G. 464B). Sfântul Ignatie purtătorul de Dumnezeu Îl numește pe Hristos „dragostea mea”, ascultându-l pe dumnezeiescul Pavel care spune: „M-am răstignit împreună cu Hristos și nu eu mai trăiesc, ci Hristos trăiește în mine” (Galateni 2, 20). Sfinții, care s-au făcut părtași Harului lui Dumnezeu, sunt recunoscuți împreună cu Sfinții Apostoli „cu adevărat doctori ai lumii și lucrători și călăuzitori. Doctori, pentru că vindecau boli; lucrători, pentru că semănau cuvântul buneicredințe; călăuzitori, pentru că furtuna înșelării au

domolit”.

Iar noi, iubiții mei frați, cinstind pomenirea tuturor Sfinților și mai ales a Preabinecuvântatei Născătoare de Dumnezeu și Pururea Fecioarei Maria, să spunem împreună cu imnograful: „Ca pe un liman de mântuire să laudăm acum, după vrednicie, pe Botezătorul, pe Apostoli, pe Prooroci și pe Mucenici și împreună cu Schimnicii, cu dumnezeieștii Învățători și Preoți și cu adunarea Patriarhilor, și pe slăviții și sfințiții Mucenici și pe Femeile cele iubitoare de Dumnezeu, pe Cuvioși și pe Drepti”. Amin.

Întru mulți ani!

După Sfânta Liturghie, Egumenul și restauratorul Mănăstirii și al Bisericii Sfintei Mari Mucenițe Fotini Samarineanca, Arhimandritul Iustin, sărbătorit în această zi, a oferit sinodiei patriarhale masa de prânz.

Din partea Secretariatului General

httpv://youtu.be/0g_kmw8W5_I